

Čís. 6030.

Pro žalobu o zrušení pravoplatného soudního svolení k výpovědi jakožto exekučního titulu jest pořad práva přípustným. Žalobě nelze vyhověti, uplatňováno-li v ní to, co by bylo bývalo uplatňováno v dovolacím rekursu, nepřipustným vzhledem k §u 4 (5) zák. o ochraně nájemců.

(Rozh. ze dne 14. května 1926, Rv II 266/26.)

Žalovanému jako vlastníku domu bylo dáno soudem první i druhé stolice povolení k výpovědi ze živnostenské provozovny, sestávající z pekárny, skladiště, jednoho oddělení sklepa a jednoho oddělení pudy. Výpověď byla dána z důvodu §u 1 odst. (2) č. 17 zákona o ochr. náj. ze dne 25. dubna 1924, č. 85 sb. z. a n., podle něhož z důvodů příkladmo vypočtených jest pokládati za důležitý důvod pro výpověď také zánik živnostenského oprávnění nájemníka k provozování živnosti v najatých místnostech. Okresní soud rozhodoval o žádosti žalovaného dne 21. února 1925 (ještě za platnosti zákona čis. 85/1924), rekursní soud však rozhodoval o rekursu žalobcově až dne 7. dubna 1925 (již za platnosti nového zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, č. 48 sb. z. a n., kterýž nepřevzal shora zmíněný důvod výpovědní). Rozhodnutím rekursního soudu nabylo povolení k výpovědi moci práva (§ 4 odst. 5 zák. o ochr. náj.) a bylo po té na žádost žalovaného zahájeno proti žalobci exekuční řízení k vyklizení místností. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce zrušení daného povolení k výpovědi, tedy zrušení exekučního titulu, jen z toho důvodu, že výpověď jemu daná založena byla na důvodu, jenž byl sice důvodem výpovědním v době, kdy rozhodoval první soud, ale nebyl již důvodem výpovědním v době, kdy rozhodoval rekursní soud, že rekursní soud nového práva nedbal, ač jde o předpisy vydané v zájmu veřejném, a že tedy vypovězená strana jest oprávněna sporem žádati za zrušení výpovědi, která prý je neplatná. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jest na první pohled patrné, že žalobce touto žalobou snaží se nahraditi opravný prostředek proti usnesení rekursního soudu o výpovědi, který je podle §u 4 (5) zák. o ochr. náj. vyloučen, neboť; co by jinak uplatňoval v dovolací stížnosti — kdyby byla nepřipustná, — uplatňuje nyní žalobou, totiž že rekursní soud neposoudil věc po stránce právní správně, nepouživ správné právní normy na dotýčný případ. Bylo to patrné hned ze žaloby a ze spisů výpovědních, jichž se žalobce v žalobě dovolával. Nejde tu o věc pravoplatně rozhodnutou podle §u 240 třetí odstavce a §u 261 první odstavce c. ř. s. a o opětné rozhodování věci jednou již pravoplatně rozhodnuté, neboť žalobce nedomáhá se toho, by bylo znova rozhodováno o návrhu žalovaného na povolení výpovědi, nýbrž domáhá se odstranění pravoplatného rozhodnutí ne-

sporného soudce pořadem práva. Žaloba, jež čelí v tomto případě ke zrušení soudního exekučního titulu pro jeho neplatnost, patří sice na pořad práva vzhledem na ustanovení §u 42 j. n. a § 35 a násl. ex. ř., avšak důvodnosti nelze jí přiznati z příčiny shora uvedené.

Čís. 6031.

Převzal-li v době před účinností třetí dílčí novely k obč. zák. kupitel nemovitosti na srážku z kupní ceny knihovni dluhy na nemovitosti váznoucí, vzal dle tehdejšího práva na sebe pouze osobní závazek v poměru k prodávateli a nestal se tím osobně závázaným též vůči knihovnímu věřiteli, který se oné smlouvy nesúčastnil a ani později k ní nepřistoupil ani o ní nezvěděl způsobem uvedeným v §u 1019 obč. zák.

Dle tehdejšího práva zakládalo převzetí knihovniho dluhu nabyvatelem na srážku z kupní ceny pouze převzetí závazku k plnění vůči zciziteli, nikoliv však převzetí dluhu vůči hypotekárnímu věřiteli.

Žaloval-li hypotekární věřitel přes to nabyvatele hypoteky o zaplacení a nabyvatelův advokát dal, nedostaviv se k prvému roku, dojíti na odsuzující rozsudek pro zmeškání, stíhá advokáta sice povinnost, by svému klientovi nahradil útraty oné rozepře, nikoli však též jistinu s přísl.

(Rozh. ze dne 15. května 1926, Rv II 75/26.)

Směnnou smlouvou ze dne 16. září 1911 nabyli manželé Š-ovi domy a převzali, počínajíc dnem 15. září 1911, k zaplacení a úrokování pohledávky, na domech váznoucí, jež byly napotom postoupeny lidové spořitelně v M. a činily celkem 13.680 Kč. Manželé Š-ovi prodali domy dále manželům E-ovým, kteří převzali na srážku kupní ceny pohledávku lidové spořitelny v M. Lidová spořitelna v M. zažalovala manžele Š-ovy o 13.680 Kč, kteří splnomocnili Dra V-a, by je zastupoval při prvním roku, aby však spor jen tehdy dále vedl, kdyby byl spor skutečně pro ně prospěšným. Dr. V. nedostavil se k prvému roku, načež byl proti manželům Š-ovým vynesena rozsudek pro zmeškání, jímž byli uznáni povinnými zaplatiti jistinu 13.680 Kč, úroky 2.462 Kč 40 h a útraty sporu 531 Kč 50 h, celkem 16.673 Kč 90 h. V žalobě, o niž tu jde, domáhali se manželé Š-ovi na Dru V-ovi zaplacení 16.673 Kč 90 h. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Těžištěm celého sporu jest otázka, zda žalobci převzavše od Františka M-a st. a ml. směnnou smlouvu ze dne 16. září 1911 reality vl. č. 553—557 a tam váznoucí pohledávky Občanské záložny v M. a Obchodní záložny v M. a okolí, staly se nejen hypotekárními dlužníky, nýbrž i osobními dlužníky vůči těmto peněžním ústavům, pokud se týče jejich nástupkyni lidové spořitelny v M. Odvolatel zastává názor, že manželé Š-ovi převzali onou smlouvou na sebe i osobní povinnost ku zaplacení a zúročení oněch hypotekárních pohledávek. Názor ten však sdíletí nelze. Podle žaloby lidové spořitelny v M. na manžely Š-ovy poskytl Občanská a Obchodní záložna v M. původním majitelům realit